

דין. ארבעה ימים אחרי השיחרור כבר הייתי על מטוס לניו יורק.

לא מתיאש מהר

אחי הגדול הגיע לשם לפני. היתה לו חנות נעליים, שפתח בכסף שהיה לו אחי רי שמכר את הדירה של ההורים בארץ. התיחלתי לעבוד בחנות, והפכתי אותה לחנות בגדים. בהתחלה הפסדנו הרבה כסף, בסביבות 20 אלף דולר. העסק פשוט לא הלך. העיר נראתה לי אז מאוד שחורה ועצובה, בלי סייכיים להצליח. אבל לא התייאשתי. אני לא מתיאש מהר.

פתחתי מעין חנות מחסן, משהו בגודל 600 מטר-מרובע, באזור יוקרתי, הסוהו. לי חברה שייסדתי קראתי יוניפורם.

גרתי בניו יורק, יחד עם המישפחה. לאף אחד מאיתנו לא היה רישיון-עבודה וגם לא גריין קארד. אני קיבלתי את שני האישורים הללו רק כעבור חצי שנה, כאשר התחנתתי עם קרולין.

האמא נדבקה

את קרולין להר הכרתי כאשר היתה בת 16, בסך-הכל. אבא שלה היה דיפלומט בארצות המזרח-הרחוק, וכיום הוא כגימלאות. אמא שלה מעצבת אופנה.

המיליונר

קרולין נולדה באי אוקיאנווה, יפאן, רוב שנותיה היא חיתה בטוקיו, והיא שולטת, מלבד באנגלית, גם בצרפתית וביפאנית. היא עובדת כרוגמנית-צילום, ומתכוונת ללמוד מינהל-עסקים. היא רוצה להריץ לי את העסק. לי אין כליכך צורך בעוזה שלה, אז אולי היא תפתח עסק משלה.

אמה היתה מנהלת-העסקים שלה, כשהיא התחילה לעבוד כרוגמנית. שתיהן הגיעו לניו יורק, ושכרו דירה בדיוק מול החנות שלי. תחילה היכרתי את אמא שלה, שאהבה להסי

קנתי מלאי של בגדים, של מעצבי-אופנה ידוע, ומכרתי אותו באחוויררוח אדירים. פתיאום התחיל לזרום כסף — החורנו את ההשקעה להורים, שילמנו חובות, והעיר התיחלה לקבל צבע ורוח...

השארתי את אחי בחנות, לקחתי את החלק שלי ועברתי לעסקי-יבוא, שנראו לי מעניינים יותר. החנות היתה צרה עליי, והרגשתי שאני רוצה ללכת קדימה. התחלתי לייבא בגדיים מצרפת, ומכרתי אותם לחנויות. זה הלך. ניו יורק היא מרכז עולס-האופנה, הבורסה של האופנה. מדברים שם כל היום רק על עסקים, אז אם קודם לכן לא הכנתי באופנה, התחלתי להבין תוך כרי עבודה.

נעמי רון ■
(המשך בעמוד 36)

משה זוכר, יליד יפו, סיים בית-ספר יסודי. יותר לא היה דרוש לו כדי להיות לאיש-עסקים גדול באמריקה. וגם לבעלה של קרולין הדוגמנית

הוא רק בן 27, וכבר אדם עשיר מאוד. והוא לא קיבל את המיליונים בירושה. הוא עשה הכל בעצמו: חוש למיסחר זה תכונה שצריך להיוולד איתה — או שיש, או שאין, אומר משה זוכר (ו' שרוקה, כ' צרויה), אייש-עסקים ללמוד את זה באוניברסיטה. מציחנים כמו האחים נקש, האחים מרציאנו, פול גז, הם בעלי חוש למיסחר, מרחים את הכסף, יודעים איפה הכסף. בעסק שלי עבד בחור, שלמד כלכלה באוניברסיטה. הוא עבד במחסן כסותב-משאות. עד היום הוא סותבי-משאות.

זוכר, יליד יפו, בן למישפחה בולגרית, לא למד באוניברסיטה. אחרי כיתה ח' כבר לא ראו אותו בבית-הספר. תחת ללמוד הוא נסע

המון כסף ואשה, קרולין, בת 21, יפהפיה מה-ממת וחטובת-גוף, אמריקאית שהתגיירה למי-ענו.

הוריו של משה חיים כיום בארצות-הבי-רית. האב היה קבלן-יזמות, האם — עקרת-בית, שגידלה שלושה בנים.

מילדותו ונעוריו הוא זוכר בעיקר שני דבי-רים: גלישה על הגלים וכדורגל, במיסגרת קבוצת-הנוער של מכבי-יפו.

מגיל 14 עד 16 עבד במוסך ביפו, חסך כסף לכרטיס-טיסה, ונסע לקרובי-מישפחה באנגליה. הוא גר חצי שנה בעיר נוטינגהאם, ליד לונדון, ושיחק כדורגל גם שם, בקבוצת נוטינגהאם פורטס.

אחרי חצי שנה החליט לחפש את מזלו

והיפהפיה

לארצות-הביבות, שיחק אותה בגדול ומהר, ובשבוע שעבר הוא ערך פתיחה חגיגית לעסק הישראלי החדש שלו — בגדים אופנתיים לצעירים, ייבוא מאמריקה — שבו הוא השיק, לדבריו, מיליון וחצי דולר.

וכמו כל דבר אצלו — גם את הפתיחה עשה בגדול: תצוגת-אופנה עם דוגמניות מן השורה הראשונה והופעה של הומר אדם, עם להקתו.

גלישה וכדורגל

יש לו הרבה חן טיבעי. הוא לא שוויצר. יש לו חוכמת-חיים, שאותה למד ברוחבו,

בניו יורק — גם שם היו לו קרובי-מישפחה, שהזמינו אותו לבוא אליהם, וציפרו להומנה כרטיס-טיסה.

סיפור:

עברתי בבטיק של הרוד שלי, ודי מהר הוא נתן לי לנהל אותו.

אהבתי את ניו יורק, עיר מושכת ומשגעת. ראיתי ששם אוכל להתקדם בחיים. אפילו המלצתי להוריי לבוא ולחיות בניו יורק. הם קצת היססו בהתחלה, אבל כאשר אני חזרתי לארץ, כדי לעשות צבא, הם הגיעו לניו יורק, עם אחי הצעיר.

אחי, הגדול ממני בשנה, שירת גם כן באור-תו הזמן בצבא. היתה לנו רייה שכורה בכת-ים. שירתתי בשיירון, ואחריכך ביחידת בתי-